

БАСНИ ОТЪ ТОЛСТОЙ

Градинарът и синоветъ му

Искалъ единъ градинарь да приучи синоветъ си къмъ трудъ. Като взелъ да умира, повикалъ ги и имъ казалъ:

— Деца, като умра подирете въ лозете, какво има тамъ заровено!

Синоветъ помислили, че тамъ е закопано имане и когато баща имъ умрѣлъ, почнали да разравятъ и цѣлата земя прекопали. Имане не намѣрили, но прѣстѣта на лозете така добре била прекопана, щото се родило грозде въ голѣмо изобилие.

Вълкъ и щъркелъ

Задавилъ се вълкътъ съ една костъ и не можалъ да я изкашли. Повикалъ той щъркела и му казалъ:

— Я вижъ, щърко, твоята шия е дълга, пѣхни си главата въ гърлото ми и извади костѣта, пѣкъ азъ ще те награда.

Щъркелътъ пѣхналъ главата си, измѣкналъ костѣта, па казалъ:

— Е, дай сега наградата.

Вълкътъ се озжбилъ.

— Не ти ли стига тая награда, дете не ти отхапахъ главата, когато бѣше въ устата ми?

ДО ПЕСНИЦИ

ГАТАНКА

Не съмъ куче, нито котка,
а съмъ умна, мирна, кротка,
азъ не скитамъ, нито тичамъ,
но децата пѣкъ обичамъ
и дарувамъ ги богато
съсь костюми и съ злато.
Не мислете десетъ часа
менъ наричатъ малка . . . ?

„Спестовникъ и лихваръ“

Подарили на вълка и щъркела по една торба пари. Вълкътъ не искалъ да харчи, затова ги раздалъ въ заемъ на хората. Щъркелътъ ги носелъ съ себе си и ги загубилъ въ водата. Тогава, той, отишълъ при вълка и почналъ да му се оплаква.

Вълкътъ му отговорилъ:

— „Търси ги тамъ, кждето си ги изгубилъ“.

Отъ тогава и до днесъ, щъркелътъ ходи и търси около водата изгубенитъ си пари, вълкътъ пѣкъ граби чуждитъ стада, за да си вземе раздаденото.

Поука: Да пази Богъ отъ спестовници като щъркела и отъ лихвари, като вълка.

ЧУЖДЕНЦИТЪ ЗА НАСЪ

Българитъ сж милосърдни и сѣрдечни. Престѣплението е неизвестно между тѣхъ, и пѣтникътъ който минава презъ страната имъ, изпитва оная доброта, която е резултатъ отъ най-мили добродетели.

Уолишъ 1828 г.

Нийде въ свѣта гостоприемството не е тѣй всеобщо и не се упражнява съ такава прелестъ. При залѣзъ-слѣнце, когато единъ пѣтникъ се спре предъ едно българско село, всички жители се натрупватъ около чужденеца и така го завеждатъ въ най-хубавата кѣща. Той сѣда край домашното огнище и приказва съ хора прости, благи, трудолюбиви и набожни. Българитъ сж работни, миролюбиви и гостоприемни.

Апотъ — 1838 г.

Гръцката раса е по-красива, по-духовита, но е по-малко честна и по-малка надеждна отъ тая на българитъ. Българитъ, изобщи, сж благи, миролюбиви, търпеливи, трудолюбиви и гостоприемни. Тѣ сж още скромни, пестеливи и сѣвестни. Тѣ сж германцитъ на Балкана.

Работната сила на българина е неизчерпаема. По духъ той е миролюбивъ и добросѣрдеченъ.

3)

ко, изведнѣжъ на Иванчо му просѣтва предъ очитъ. Хрумва му една мисль, която ще го избави отъ дрѣновицата на майка му.

Той става отъ скамейката и съ бѣрзи крачки се запѣтва право къмъ кѣщи, обиколи я, дрѣпна на страни една нарочно откована отъ него дѣска на дворъ имъ и се намѣкна презъ отвора. После тихичко закрачи къмъ стѣлбичката, която бѣ опрѣна на гърба на тѣхната кѣща. Иванчо имаше свой планъ. Той реши да се качи по стѣлбичката и отъ тамъ да влѣзе на тавана. Тамъ той спокойно щѣше да се земе съ закрѣпваното на панталонитъ си. Речено-сторено. Когато Иванчо се качи на тавана погледътъ му се насочи върху две голѣми тави, пълни съ орѣхи. Майка му ги бѣ оставила да се сушатъ Иванчо изведнѣжъ забрави за скжсанитъ си панталони.

— Две тави съ орѣхи!

Та азъ нѣма да слѣза отъ тавана до довечара... А пѣкъ може и тука да спя, — мислѣше си той и сграбчи съ две рѣце отъ прѣснитъ орѣхи. Кога съ жби, кога между прѣститъ си, Иванчо счупваше крѣхкитъ орѣхи и лакомо, лакомо, ги ядеше.

Колко време се бѣ минало, той самъ не знаеше, но бѣше се така захласналъ, въ лапането на вкуснитъ орѣхи, че безъ да иска настѣпи една отъ тавитъ, тя се обърна силно издрѣнча и орѣхитъ съ шумъ се разпилѣха по тавана и въ сѣщия моментъ се чу гласътъ на майка му, която бѣ разбрала, че на тавана става нѣщо не добро.

Иванчо изтрѣпна. Дългитъ му крака възѣха да треперятъ и да се прегъ-

ИВАНЧО
ТЪПАНАВЕСЕЛИ
СЛУЧКИотъ
Атанасъ
Бакърджиевъ

ватъ за сядане, рѣцетъ му сѣщо треперѣха, а лицето му стана бѣло като тебеширъ. Той знаеше вече какво го очаква. Сега нестига дето панталонитъ му бѣха скжсани, но и половината отъ орѣхитъ бѣха изядени. Сега какво да прави, какъ да се спасява, не знаеше. Но нѣмаше и време за разсѣждаване, защото Иванчо чу гнѣвния гласъ на майка си и дрѣнкането на познатата му дрѣновица върху стѣлбата.

— Иванчо, я слѣзъ веднага долу, да те питамъ азъ тебе, какво правишъ на тавана, каква работа имашъ тамъ. Иванчо се спотайваше и не смѣеше, да се обади.

— Слизай, бре! Или искашъ да се кача горе, че отъ тамъ да те започна съ дрѣновицата.

Иванчо, като чу за дрѣновицата жаловито изхленчи.

— Мамо, азъ не съмъ . . .
— Слизай, ти казвамъ, ядосваше се майка му . . .

— Мамо, азъ не съмъ пипалъ орѣхитъ, — продължаваше да хленчи Иванчо. Майка му още повече се ядоса.

— Чакай, чакай да видимъ ти нѣма ли да слѣзешъ. Азъ ще те накарамъ да ме молишъ да те сваля долу.

И тя взе стѣлбичката и я премѣсти на друго мѣсто.

Иванчо, разбра че работата става по-зле. Сега той не можеше да слѣзе безъ стѣлбичката. До като е още свѣтло той ще седи на тавана и може да си похапне даже нѣкой другъ орѣхъ, на пукъ на всичко, но стане ли тъмно, заскачатъ ли мишкитъ по тавана и на Иванча сѣрдцето ще започне да скача отъ страхъ.

Той седна пакъ около тавата съ орѣхитъ, скрабчи два, три орѣхи въ рѣцетъ си, счупи ги и ядейки почна да размишлява.

Да бѣха го приели въ училище, може би сега нѣмаше да бжде на това положение.

Най-напредъ нѣмаше да се занимава съ опашкитъ на коткитъ, рѣката му нѣмаше да бжде одраскана, панталонитъ му щѣха да бждатъ здрави, а и той нѣмаше да седи сега на тавана затворенъ като въ капанъ.

(Следва)

60-ГОДИНИ СВОБОДНА БЪЛГАРИЯ

отъ Н. П. Камчийски

е най-новата книга въ която малъкъ и голѣмъ ще намѣри ценно историческо четиво.

За нашитъ читатели 40 лв. Доставка:

А. Д. „Периодиченъ печатъ“

ул. „15 Ноемврий“, 5 — София.